

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/74/2015
Identifikačné číslo spisu: 2014200432
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2014200432.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: E.ON Elektrárne, so sídlom SPP Kompresorová stanica 3, Trakovice, IČO: 36 239 593, právne zastúpený: IUS AEGIS, s.r.o., Ferienčíkova 7, Bratislava proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020507/1/981589/2012 zo dňa 10. mája 2012 o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/101/2014-109 zo dňa 17. júna 2015 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/101/2014-109 zo dňa 17. júna 2015 p o t v r d z u j e .

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 177,86 € na účet právneho zástupcu žalobcu Advokátska kancelária IUS AEGIS, s.r.o., Bratislava, do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 1020507/1/981589/2012 zo dňa 10. mája 2012 ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 9215301/893/2012 zo dňa 23.1.2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým tento nepriznal sankčný úrok za neoprávnene zadržované peňažné prostriedky z uplatneného nadmerného odpočtu daňovému subjektu E.ON Elektrárne, s.r.o. so sídlom SPP Kompresorová stanica 3, Trakovice, IČO: 36 239 593.

Krajský súd z administratívneho spisu zistil, že Daňový úrad Trnava, kontaktné miesto Hlohovec zamietol žiadosť žalobcu o priznanie sankčného úroku za neoprávnene zadržované peňažné prostriedky s odvodnením, že neboli splnené podmienky na priznanie takéhoto úroku. Proti tomuto rozhodnutiu

podal žalobca odvolanie, v ktorom namietal jednak porušenie záväznosti Smerníc EÚ a rozsudkov Súdneho dvora EÚ pri rozhodovaní zo strany prvostupňového správneho orgánu, keď tento nerešpektoval zásadu neutrality a uskutočňoval výklad zákona o DPH v rozpore s legislatívou EÚ. Poukázal na to, že absencia vnútroštátnej právnej úpravy v konkrétnom prípade nesmie mať za následok zamietnutie žiadosti žalobcu o priznanie sankčného úroku. Vo svojom odvolaní žalobca poukázal na Smernicu Rady 2006/112/ES ako aj rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci ENEL, ktorý je výkladovým rozsudkom k článku 183 ods. 2 Smernice a ktorého aplikácia znamená, že ak zdaniteľná osoba dočasne nemôže disponovať s finančnými prostriedkami vo výške nadmerného odpočtu DPH, je postihnutá hospodárskym znevýhodnením, ktoré by malo byť kompenzované zaplatením úrokov.

Žalovaný ako druhostupňový správny orgán svojim rozhodnutím potvrdil prvostupňové rozhodnutie s odôvodnením, že po podaní daňového priznania a následnom uplatnení nadmerného odpočtu zo strany žalobcu začal daňový úrad daňovú kontrolu za účelom preverenia uplatnenej výšky nadmerného odpočtu, pričom nadmerný odpočet bol žalobcovi vrátený v lehote 10-tich dní od ukončenia daňovej kontroly tak ako to uvádza ust. § 79 ods. 4 zák.č.222/2004 Z. z., čo znamená, že zo strany daňového úradu nedošlo k neoprávnenému zadržaniu peňažných prostriedkov a preto žalobcovi ani nevznikol nárok na sankčný úrok podľa § 35 ods. 6 zák.č.511/1992 Zb.

Krajský súd v súvislosti s námietkami žalobcu uviedol, že dospel k záveru, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nepreskúmateľnosť výroku a nedostatočné odôvodnenie, pretože žalovaný sa v rozhodnutí nevyporiadal so všetkými námietkami, ktoré vzniesol žalobca v priebehu konania pred daňovým úradom.

Nepreskúmateľnosť výroku prvostupňového rozhodnutia ako aj rozhodnutia žalovaného vyplýva zo skutočnosti, že prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí zo dňa 23.1.2012 vo výroku uviedol len „nepriznáva sankčný úrok za neoprávnené zadržované peňažné prostriedky daňovému subjektu E.ON Elektrárne s.r.o., SPP Kompresorová stanica 3, 919 33 Trakovice, IČO 36239593, DIČ 2021542259". Žalovaný ako druhostupňový správny orgán vo výroku rozhodnutia uviedol, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdzuje, bez toho aby odstránil nedostatky výroku prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu.

Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil s námietkou žalobcu, že predmetný výrok je nepreskúmateľný z dôvodu, že v oboch rozhodnutiach vo výrokovej časti absentuje označenie obdobia za ktoré nedošlo k priznaniu sankčného úroku, výška sankčného úroku, ako aj dôvod pre ktorý bol nárok zamietnutý. Ide o výrok neurčitý a zameniteľný s iným výrokom. Tento fakt spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, čo je dôvodom na jeho zrušenie podľa § 250j ods. 2 písm. d) O. s. p..

Rovnako sa krajský súd stotožnil aj s námietkou žalobcu, že žalovaný ako druhostupňový správny orgán nedostatočne reagoval na námietky, ktoré vzniesol žalobca v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu v súvislosti s aplikáciou rozsudku Súdneho dvora vo veci ENEL, ktorý uskutočnil výklad článku 183 Smernice Rady 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty, podľa ktorého v prípade, že zdaniteľná osoba nemôže disponovať finančnými prostriedkami vo výške nadmerného odpočtu DPH, má byť táto jej nepriaznivá situácia kompenzovaná zaplatením úrokov. Žalovaný vo svojom rozhodnutí venoval tejto námietke prakticky len jednu vetu na str. 5 svojho rozhodnutia, keď v súvislosti s aplikáciou rozsudku Súdneho dvora a uvedenej Smernice uviedol, že pri svojom rozhodovaní vychádzal z čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy v medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Krajský súd na záver uviedol, že pokiaľ sa žalovaný v rozhodnutí odvolával na vnútroštátnu úpravu v súvislosti s riešením otázky zaplatenia sankčného úroku za zadržovaný nadmerný odpočet, bolo jeho povinnosťou tento svoj postup riadne odôvodniť a rovnako zdôvodniť prečo nebolo možné pristúpiť k aplikácii komunitárneho práva.

V súvislosti s ostatnými námietkami, ktoré boli obsahom žaloby Krajský súd v Trnave konštatoval, že v

danom štádiu konania, kedy došlo k zrušeniu rozhodnutia žalovaného pre nepreskúmateľnosť a nedostatočné odôvodnenie, nebolo potrebné podľa názoru krajského súdu sa s týmito námietkami vypoariadať, keďže je predpoklad, že v danej veci žalovaný vydá nové rozhodnutie, v rámci ktorého sa vypoariada so všetkými námietkami žalobcu vznesenými v priebehu správneho konania a nie je v súčasnej dobe účelné, aby tieto námietky boli preskúmané, keďže ich prieskum by nepriniesol iné rozhodnutie vo veci. Navyše zásadnou a rozhodujúcou skutočnosťou, s ktorou je žalovaný povinný sa vypoariadať je vydanie rozhodnutia v súlade s ust. § 30 ods. 2 zák.č.511/1992 Zb., ktoré bude obsahovať riadne špecifikovaný, zrozumiteľný, určitý a nezameniteľný výrok ako aj odôvodnenie, v ktorom sa žalovaný vypoariada so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, najmä s otázkou aplikácie čl.183 Smernice Rady 2006/112/ES s výkladovým stanoviskom Súdneho dvora vo veci ENEL.

Nakoľko žalobca žiadal v konaní zrušiť aj prvostupňové rozhodnutie, krajský súd zrušil aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti a nedostatočného odôvodnenia.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietajú, alternatívne aby napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vrátil mu vec na ďalšie konanie, alebo aby odvolací súd konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. prerušil.

V odvolaní poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 20S/34/2012-75 zo dňa 25. júna 2013 v obdobnej veci, kde žalobca žiadal o vyplatenie úroku z dôvodu vrátenia nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za december 2010 po lehote ustanovenej zákonom v celkovej výške 471 889,73 €. Súd predmetným rozsudkom žalobu zamietol a vzhľadom na skutočnosť, že v tomto i prejednávanom prípade ide o skutkovú a právnu zhodu, žalovaný zdôraznil, že sa stotožnil so závermi tohto rozsudku. Žalovaný nesúhlasil so závermi súdu, že žalované i prvostupňové rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nepreskúmateľnosť výroku a nedostatočné odôvodnenie, pretože v oboch žalovaných rozhodnutiach je uvedené, kto ich vydal, číslo konania i dátum, pričom obsahuje všetky identifikačné údaje súvisiace s daňovým subjektom, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci samej, ktorý je formulovaný stručne, ale jasne a s jednoznačným uvedením výsledku konania, ako i s poukazom na právny predpis, podľa ktorého bolo rozhodnuté.

Žalovaný tiež uviedol, že v obdobnom prípade bolo Krajským súdom v Košiciach vydané uznesenie č. 7S/21/2012-94 zo dňa 25. februára 2015, ktorým súd predložil vec podľa čl. 267 písm. b) Zmluvy o fungovaní Európskej únie /Ú.v. EÚ 2012/C326/01/ v skratke „ZFEÚ“ a čl. 19 bod 3 písm. b) ZFEÚ, Súdnemu dvoru s prejudiciálnou otázkou, pričom predmetom konania je výklad čl. 183 prvý odsek Smernice 2006/112/ES, doplnenej Smernicou 2006/138/ES, vo vzťahu k vráteniu nadmerného odpočtu DPH a od akého okamihu vzniká platiteľovi dane nárok na úroky z omeškania od správcu dane.

K podanému odvolaniu žalovaného sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril žalobca a navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu v súlade s § 219 ods. O.s.p. ako vecne správny potvrdil a zároveň priznal žalobcovi náhradu trov konania.

Uviedol, že je evidentné, že rozsudok krajského súdu nie je nevykonateľný, práve naopak je ním viazaný aj prvostupňový správny orgán. K argumentom žalovaného ohľadom rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/34/2012-75 žalobca uviedol, že sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom. Žiaden právny predpis explicitne neukladá súdu povinnosť byť viazaný akýmkoľvek rozhodnutím vydaným v inej veci. Poukázal na to, že na daňové konanie sa neviaže tzv. zásada koncentrácie konania. To znamená, že odvolací orgán v odôvodnení rozhodnutia o odvolaní sa musí vypoariadať so všetkými námietkami uvedenými v odvolaní vrátane údajov, ktoré odvolávajúci uviedol v doplnkoch odvolania. Ak sa správny orgán v rozhodnutí o odvolaní nevypoariada so všetkými skutočnosťami uvedenými v odvolaní, je to dôvod na to, aby súd zrušil takéto rozhodnutie z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia vyvesené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke najvyššieho súdu najmenej päť dní vopred a rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Dňom 1.6.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP), ktorý upravuje v § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov (§ 492 ods. 2 SSP). V súlade s uvedenými prechodnými ustanoveniami najvyšší súd v danej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočnosti účastníkom známe nebude nadbytočne opakovať, jeho odôvodnenie považuje za úplné, vyčerpávajúce, dostatočne výstižné a presvedčivé (§ 157 ods. 2 O.s.p.) a len na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.) dodáva nasledovné:

Základným poslaním správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní (čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky); ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy ukrátená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Podstatou konania v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti OSP je preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) každému priznáva právo domáhať sa ustanoveným postupom svojich práv na súde alebo na inom orgáne Slovenskej republiky a odsek 2 tohto ustanovenia zaručuje tomu, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia. Ústavný súd vo svojej judikatúre uvádza, že súčasťou obsahu práva podľa čl.46 ods. 1 je nielen právo každého domáhať sa svojho práva na súde alebo na inom orgáne Slovenskej republiky, ale aj právo byť účastníkom konania, v

ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach. Z toho vyplýva, že každý má ústavné právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach, lebo inak v ňom nemôže chrániť svoje práva a právom chránené záujmy.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým tento nepriznal sankčný úrok za neoprávnené zadržované peňažné prostriedky z uplatneného nadmerného odpočtu daňovému subjektu E.ON Elektrárne, s.r.o. so sídlom SPP Kompresorová stanica 3, Trakovice, IČO: 36 239 593.

Krajský súd sa k potrebe podstatných náležitostí rozhodnutia vyčerpávajúco vyjadril a najvyšší súd vzhľadom na uvedené napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu odvolacích dôvodov namietaných žalovaným v odvolaní dospel k záveru, že pokiaľ súd prvého stupňa žalobe vyhovel z dôvodu, že v administratívnom konaní došlo k takej vade, ktorá má za následok nezákonnosť rozhodnutia, rozhodnutie je nepreskúmateľné a zistenie skutkového stavu nie je dostačujúce na posúdenie veci, rozhodol vo veci správne a v súlade so zákonom, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Najvyšší súd záverom dodáva, že pokiaľ ide o odvoláciu námietku žalovaného ohľadom iného rozsudku krajského súdu v obdobnej veci, ktorým zamietol žalobu žalobcu, najvyšší súd nie je viazaný právnym názorom krajského súdu a je viazaný iba právnym názorom Ústavného súdu SR. Najvyšší súd navyše dáva do pozornosti, že rozsudok krajského súdu, na ktorý sa žalovaný odvoláva je rozsudkom vo veci samej. V predmetnej veci krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu pre nepreskúmateľnosť výroku a odôvodnenia.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech v odvolacom konaní priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Trovy odvolacieho konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby:
1. vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 29.09.2015 vo výške 139,83 € podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 13a osa. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (účinné v čase vykonania právneho úkonu), vo výške 1/6 základnej sadzby tarifnej odmeny, t. j. 139,83 € a paušálna náhrada výdavkov vo výške 8,39 € podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., celkom 177,86 €.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.